

Josef Andersson: Under Behandlingen i det andet høje Ting af det Lovforslag, som den højtærede Statsminister her har fremsat, til Afgørelse af den mellem Andels- og Privatslagteriernes Arbejdsgiverforeninger og Dansk Slagteriarbejderforbund bestaaende Uoverensstemmelse, har Meneringerne været stærkt delte med Hensyn til Betimeligheden af Lovgivningsmagts Indgriben paa nuværende Tidspunkt, og saadan som Forholdene har udviklet sig, tror jeg, at alle Parter havde været bedst tjent med, at der ikke fra Statsmagts Side var blevet fremtvunget en Afgørelse i den foreliggende Situation. Mit Parti er af den Opfattelse, at den her foreslaede Løsning af den mellem Parterne bestaaende Uoverensstemmelse ikke er den rigtige.

Den almindelige Regel her i Landet med Hensyn til Ordningen af Arbejdsforholdene har jo altid været, at Parterne har forhandlet sig til Rette om de forskellige Spørgsmaal, og under dette Aars Overenskomstsituation er det da ogsaa lykkedes ved de Forhandlinger, der har været ført om Fornyelse af de mange udløbne Arbejdsoverenskomster, at naa frem til Enighed inden for de fleste Fag. Det er naturligvis beklageligt, at der inden for et saa stort Omraade som Arbejdsmandsgrupperne og en Del andre Fag, deriblandt Slagteriarbejderne, ikke har kunnet opnaas en tilfredsstillende Ordning ved direkte Forhandling mellem Parterne, men naar man tager i Betragtning, at Arbejderne under alle Krigsaarene ikke har kunnet faa Overenskomsterne frem til almindelig Forhandling, men har maattet bøje sig for de Afgørelser, som er blevet truffet af Arbejds- og Forligsnævnet, er det vel ikke saa mærkeligt, om der igennem disse Aar er blevet opsamlet en Del Utilfredshed, som nu, efter at Loven om Arbejdsforhold er ophørt, er kommet til Udtryk.

Paa Baggrund heraf maa den opstaaede Konfliktsituation bedømmes. Arbejderne vil sikkert have svært ved at forstaa det berettede i, at de skal underkaste sig en tvangsmæssig Afgørelse af deres Overenskomstforhold, saa længe de forligsmæssige Muligheder ikke helt er udtømt. Jeg skal villigt indrømme, at en Arbejdsstandsning kan udvikle sig paa en saadan Maade, at Indgreb fra Statsmagts Side kan blive nødvendig, men den foreliggende Konfliktsituation forekommer mig ikke at være af den Beskaffenhed, at den kræver et øjeblikkeligt Regeringsindgreb. Som Forholdene har udviklet sig med Hensyn til Forhandlingerne om Arbejdsmandenes Overenskomster, hvor der

fra Forligsmandens Side nu arbejdes paa at stille et Mæglingforslag, vil jeg endda mene, at det foreliggende Forslag om en tvangsmæssig Ordning af Slagteriarbejdernes Overenskomstforhold kan komme til at virke skadelig paa Løsningen af de tilbageværende Overenskomstspørgsmaal. Jeg vilde anse det for det mest formaalstjenlige, om Slagteriarbejdernes Forhold blev inddraget under det Forslag, som Forligsmanden agter at stille til Løsning af hele Konfliktsituationen, og jeg beklager, at den høje Regering ikke har kunnet følge den Henstilling, som fra mit Parti blev fremsat under Sagens Behandling i det andet høje Ting om at foranledige en ny Mægling afholdt. Under Hensyn hertil kan jeg ikke tilsige mit Parti Medvirken til Gennemførelsen af det foreliggende Forslag.

Stensballe: I Modsætning til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Josef Andersson) kan jeg anbefale, at dette Forslag føres hurtigt igennem Landstinget, og at man stemmer for det. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i, at der er flere Forligsmuligheder til Stede. Dette Spørgsmaal har man jo drøftet i det andet høje Ting, og der var jo ikke flere. Det viste sig, at der kunde ikke optages en ny Forligsforhandling, og jeg personlig synes, det er godt, at det er gaaet saadan, for hvis man skulde til at lægge politisk Pres paa Forligsmanden for at faa ham til paa ny at stille et Mæglingforslag, altsaa rent ud sige til ham: tag og stil et Forslag, der passer Slagteriarbejderne bedre! — saa tror jeg, at Forligsmanden, hvis han var gaaet ind paa det, vilde have mistet noget af den Autoritet, han har, og som han ogsaa bør have efter sit udmærkede Arbejde gennem Tiderne.

Forholdet er jo dette, at den Strejke, som nu har løbet i nogle Uger, gør stor samfundsmæssig Skade. Jeg skal ikke begynde at remse op, hvor meget Skade den gør, men har det nogen Sinde været berettiget for Lovgivningsmagten at gribe ind, saa forekommer det mig at være i denne Situation. Slagteribestyrrelserne og Bestyrelsen for Slagteriarbejderne er blevet enige, har selv forhandlet sig til Rette i første Omgang, men Slagteriarbejderne har svigtet deres Bestyrelse. Forligsmanden tog sig saa paa at forsøge, om han kunde bringe Mæglingforslag til Veje. Det gjorde han, men det blev ogsaa stemt ned. Maa jeg saa spørge: Hvilke flere Forhandlingsmuligheder er der? Jeg kan ikke se nogle, medmindre man vilde gaa til det skadevoldende, som var paa-tænkt i Folketinget. Jeg kan ikke indse, at